

När jag är på hemmaplan i Halmstad så är mitt liv fullt av glädje och berikat av människor, men trots det finns det alltid en liten saknad, en slags tomhet. Den där delen av mitt hjärta som ständigt tänker på och saknar ett visst antal barn, i ett land långt ifrån Halmstad. Barnen på E.G.S.S och landet Egypten har reserverat en del av mitt hjärta.

Trots att livet rullar på här på hemmaplan så kan jag säga att de här barnen finns med mig dagligen och har funnits så ända sedan jag lämnade Mokattam, Kairo den där dagen för sju år sedan. I nio månader stångades jag med tillvägagångssätt och traditioner långt från våra egna men jag blev berikad med en massa erfarenhet, värme och kärlek. Kanske är det framför allt det sistnämnda som gör att banden är så starka.

Band som jag nu fick uppleva, dock endast några få dagar, på nytt. Men det räckte för att väcka en längtan över att få se barnen och barnhemmet utvecklas. I dags dato är de totalt 37st barn på barnhemmet och alla med olika personligheter samt behov.

Alla barnen på barnhemmet är unika och fantastiska. Trots deras livsöden så finns det optimism, livsglädje och en obegränsad potential. Det är min fasta övertygelse att det finns möjligt för dessa barn att växa upp till bra vuxna människor och bra förebilder.

Min uppfattning var att jag inte direkt bidrog med så mycket för sju år sedan, har mest tänkt att barnen fick ett blont yrväder att leka med. Men idag när jag fick besöka och leva med dem igen så förstod jag att det var mer än så. Mr Gad har anammat vikten av att ha strukturer och rutiner för barnen. Det vi stångades med då är nu levande.

Det allra viktigaste för mig var att barnen fortfarande minns mig. Det gör att jag tror att vi kan få se barnen, alla supervisors, Mr Gad och barnhemmet ta ytterligare steg framåt. Vi har möjlighet att skapa ännu starkare band av erfarenheter, värme och kärlek.

*Med de allra varmaste hälsningarna,
Malin Åkvist*

